

Arrest

nr. 201 416 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X handelend in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Guineese nationaliteit te bezitten en van Peul origine te zijn.

U werd geboren op 30 maart 2013 te Izegem (België). U bent minderjarig. Gezien uw jonge leeftijd is uw asielaanvraag integraal gebaseerd op volgende verklaringen van uw moeder, B. N. A. (O.V. nr. 6.954.140 – C.G. nr. 12/11296z):

Uw moeder verklaarde dat zij gehuwd is met D. T. A. doch beweerde dat u geboren zou zijn uit een overspelige relatie met A. D. (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 maart 2016, p. 3). Uw moeder beweerde te vrezen dat u bij terugkeer naar Guinee (1) vrouwelijke genitale verminking (verder VGV) zou ondergaan en (2) beschouwd zal worden als een bastaardkind aangezien u buiten het huwelijk werd geboren (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 maart 2016, p. 5).

Ter staving van uw asielaanvraag worden volgende documenten neergelegd op het CGVS: (1) een schrijven getiteld *Introduction d'une demande d'asile en son nom propre* opgesteld door uw advocaat Cathérine Van Cutsem te Brussel op 28 januari 2016, (2) een *Carte d'activi* van GAMS Belgique op naam van N. A. B. opgemaakt te Brussel op 23 oktober 2014, (3) een *Carte d'activi* van GAMS Belgique op naam van K. B. opgemaakt te Brussel op 23 oktober 2014 en (4) een mail van uw advocaat Cathérine Van Cutsem opgesteld op 29 maart 2016 met als bijlage een schrijven getiteld *Objet: Interpretation des résultats de la DHS de la Guinée concernant l'excision (chapitre 17)* opgesteld op 26 maart 2014 te Antwerpen door het Tropisch Instituut.

Op basis van een gedegen analyse van de door u aangebrachte documenten en in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen, **nam het Commissariaat-generaal op 14 oktober 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.** Op 17 november 2016 diende u bij de Raad van Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze weigeringsbeslissing. **Bij het arrest van 27 april 2017 (arrestnr. 186 190) werd de door het Commissariaat-generaal genomen weigeringsbeslissing van 14 oktober 2016 vernietigd.**

Ter staving van uw asielaanvraag legde uw advocate in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad van Vreemdelingenbetwistingen nog volgende bijkomende documenten neer:

Bij uw verzoekschrift werd volgend document neergelegd: "VN Hoog Commissariaat voor mensenrechten - "Rapport sur les droits humains et la pratique des mutilations génitales féminines/excision en Guinée - verslag de dato april 2016".

Bij een aanvullende nota werden volgende documenten neergelegd: "Summary of the OHCHR Report on human rights and the practice of female genital mutilation and excision in Guinea" van april 2016, "Female Génital Mutilation in Guinea on the rise – Zeid" van 25 april 2016, "Guinea: female génital mutilation" van 25 april 2016, "2015 Country Reports on Human Rights Practices – Guinea" van 13 april 2016, "Artikel HLN: "Bijna alle vrouwen in Guinee slachtoffer van genitale verminking"" van 25 april 2016, "Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 17 april 2014 nr. 122 668", "A) Erkenningsbeslissing mevrouw S.B. (CG nr.: 1115655Z) dd. 24 februari 2016; B) Erkenningsbeslissing mevrouw M.S. (CG nr.: 1213917) dd. 28 april 2015; C) Erkenningsbeslissing mevrouw O.B. (CG nr.: 1015922Z) dd. 3 augustus 2016", "Beschikking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak nr. 113 638 dd. 9 februari 2015" en "A) Medisch attest van Dr. E.W. ter bevestiging dat mevrouw N.A.B. besneden is; B) Medisch attest van Dr. P.V. ter bevestiging dat de minderjarige K.B.D. niet besneden is".

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van uw moeder alsook uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw moeder verklaarde bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat u, K. B. D., VGV zou ondergaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 maart 2016, p.5). Uw moeder stelt dat zijzelf gekant is tegen de praktijk van VGV doch dat zij vreest dat de entourage, haar vriendinnen of uzelf haar onder druk zouden kunnen zetten om VGV te ondergaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 maart 2016, p. 5).

Wat betreft de in het kader van onderhavige asielaanvraag ingeroepen asielmotieven dient opgemerkt te worden dat uw moeder, B. N. A.a (O.V. nr. – C.G. nr. /z), in het kader van haar eigen tweede asielaanvraag reeds integraal deze asielmotieven ingeroepen heeft.

Immers, uw moeder, B. N. A. (O.V. nr. ... – C.G. nr. /), diende op 6 februari 2012 een eerste asielaanvraag in. Ze ontving op 15 mei 2012 van het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ze ging in beroep bij de van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (arrestnr. 89152). Vervolgens diende uw moeder, B. N. A. (O.V. nr. – C.G. nr. /) op 31 oktober 2012 een tweede asielaanvraag in. Ze ontving op 6 oktober 2014 van het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ze ging in beroep bij de RvV en ontving op 14 januari 2016 van de RvV een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (arrestnr.). In het kader van uw asielaanvraag bevestigde uw moeder te weten dat er een arrest werd geveld en dat er uitspraak werd gedaan door de RvV in haar persoonlijke asielaanvragen. **Deze asielmotieven betroffen onder meer de door uw moeder ingeroepen vrees voor besnijdenis van haar dochter, D. K. B., en haar bewering dat deze dochter als een overspelig kind zal worden behandeld (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 maart 2016, p. 4).**

De RvV stelde op 14 januari 2016 in haar weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (arrestnr.) onder meer het volgende hetgeen ook overgenomen werd het vernietigingsarrest (arrestnr.) van 27 april 2017:

2.8 Aangaande de door verzoekster aangehaalde vrees omdat zij in België bevallen is van een **buitenhuwelijkse dochter**, dient vastgesteld dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift verwijst naar dezelfde informatie als deze waarop verweerder zich heeft gebaseerd, doch dat zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal uit deze informatie tegenspreekt, alsook dat zij meent dat het feit of zij al dan niet afkomstig is uit een traditionele familie niet relevant is.

Hierbij dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat de geboorteakte van haar dochter, die in België werd geboren, haar huidige echtgenoot, T.A.D., vermeldt als de vader van haar dochter, zodat ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij haar bewering dat haar dochter K.B.D. zou voortkomen uit een overspelige relatie. Aangezien de dochter de naam draagt van verzoeksters echtgenoot, zal de dochter de iure niet gepercipieerd worden als een kind geboren buiten het huwelijk.

In zoverre K.B.D. zou voortkomen uit een overspelige relatie, dient tevens vastgesteld dat het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), zonder in concreto aan te tonen waarom deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn, en het louter poneren van eigen gevolgtrekkingen, niet van aard zijn om de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Bovendien blijkt uit voormelde informatie in het administratief dossier, de door haar afgelegde verklaringen en haar profiel als hoogopgeleide vrouw in een stedelijk milieu wel degelijk dat verzoekster in staat kan worden geacht om in Conakry een zelfstandig leven op te bouwen. Dit klemt des te meer daar verzoekster er niet in slaagt in concreto aannemelijk te maken welke gevolgen het hebben van een vermeend buitenhuwelijks kind voor haar en haar dochter zouden betekenen, daar zij niet verder komt dan het opwerpen van een aantal hypothesen (gehoorverslag CGVS 4 september 2013, p. 10-11) en het verwijzen naar algemene informatie. Voorts houdt verzoekster in onderhavig verzoekschrift vol dat zij afkomstig is uit een conservatief milieu omdat haar vader haar tweede huwelijk nog steeds niet zou hebben aanvaard en dit huwelijk er pas kwam na een lang proces. Hoewel verzoekster mogelijks enige weerstand zou hebben ondervonden voor het sluiten van haar tweede huwelijk, dient vastgesteld dat zij desalniettemin kon huwen met de partner van haar keuze, dat zij universitaire studies voltooide en dat zij gedurende deze tijd niet door haar familie verstoten werd. Gelet op de variatie aan familiale samenstellingen en opvattingen in de stedelijke milieus in Guinee, zoals deze blijkt uit de informatie dienaangaande in het administratief dossier, kan minstens worden aangenomen dat verzoeksters familie niet kan worden beschouwd als conservatief of traditioneel wat betreft de levenskeuzes van hun dochter.

Tot slot dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nummer 107 098 van 23 juli 2013, dat kracht van gewijsde heeft, wordt gesteld als volgt: "De Raad meent dat de verwerende partij er terecht op wijst dat

verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij uit een traditionele Peul-familie komt. De verwerende partij wijst er ook terecht op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij afkomstig is uit de hoofdstad Conakry en dat zij universitair geschoold is. Verzoekster toont haar onafhankelijkheid en zelfstandigheid verder aan doordat zij enkele stages heeft kunnen doen bij een bank, en kon scheiden van haar eerste man om nadien te trouwen met de man van haar keuze.”

Het vernietigingsarrest (arrestnr. 186 190) van 27 april 2017 stelt vervolgens:

“2.9. De loutere stelling in het verzoekschrift “dat K.B.D. niet de biologische dochter is van T.A.D.”, maar dat diens naam wel op de geboorteakte staat omdat de moeder met hem getrouwd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande motivering omtrent het feit dat verzoekster aldus wettelijk gezien geen buitenhuwelijks kind is, noch aan de argumentatie omtrent de behandeling van buitenhuwelijks kinderen in Guinee en de relevantie van het profiel van verzoeksters moeder hierbij. Bovendien gaf verzoeksters moeder op het Commissariaat-generaal zelf aan dat het feit dat verzoekster buiten het huwelijk geboren is niet meer onoverkomelijk lijkt: “FGM is de enige reden, want zelfs indien ze buiten het huwelijk werd geboren, ze kan iemand ontmoeten die van haar houdt, de liefde zal misschien leiden tot het feit dat de man toch met haar wil huwen.” (gehoor 29 maart 2016, p. 5).

Uit een update van de door het CGVS gehanteerde informatie blijkt nog altijd dat de situatie van buitenhuwelijks kinderen verschillend is naargelang ze uit een stedelijk dan wel ruraal milieu komen, hun sociale status, hun opleidingsniveau, de waarden van de etnische groep waartoe ze behoren, of volgens hun religie. Zelfs het financiële aspect speelt een rol (COIF “Guinee: Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage” dd. 16/05/2017). In deze dient nogmaals benadrukt te worden dat uw moeder een zelfstandige en onafhankelijke, hoogopgeleide vrouw uit stedelijk milieu is, en dat haar familie niet kan worden beschouwd als conservatief of traditioneel wat betreft de levenskeuzes van hun dochter.

Wat betreft de door u ingeroepen **vrees voor VGV in hoofde van uw dochter** stelt het vernietigingsarrest (arrestnr. 186 190) van 27 april 2017 het volgende:

2.6. De medische attesten die verzoekster bij haar aanvullende nota voegt - “A) Medisch attest van Dr. E.W. ter bevestiging dat mevrouw N.A.B. besneden is; B) Medisch attest van Dr. P.V. ter bevestiging dat de minderjarige K.B.D. niet besneden is” - bevestigen dat verzoeksters moeder besneden is en dat verzoekster zelf niet besneden werd. Dit wordt niet betwist.

2.10. In het arrest van 14 januari 2016 van de Raad (RvV 14 januari 2016, nr. 159 966) inzake verzoeksters moeder wordt omtrent de vrees dat verzoekster besneden zou worden het volgende gemotiveerd, zoals ook opgenomen werd in de bestreden beslissing:

2.3.3. Aangaande de aangevoerde vrees voor de besnijdenis van haar dochter K.B.D., kan vooreerst dienstig worden verwezen naar het voorgaande, waaruit is gebleken dat verzoekster een hoogopgeleide vrouw uit een stedelijk en niet-traditioneel milieu is. Uit de door verweerder neergelegde COI Focus “Guinée. Les mutilations génitales féminines” van 6 mei 2014 (rechtspiegingsdossier, stuk 8) blijkt immers dat de familiale en stedelijke achtergrond wel degelijk een rol speelt bij de beoordeling van het risico op vrouwenbesnijdenis in Guinee. Uit de veelheid van bronnen in voormelde COI Focus blijkt dat er in Guinee sprake is van een mentaliteitswijziging met betrekking tot het onderwerp van vrouwelijke genitale verminking. Dat de algehele prevalentie van vrouwenbesnijdenissen binnen het geheel van de vrouwelijke Guineese bevolking hoog is (verzoekschrift, stuk 3 en rechtspiegingsdossier, stukken 3 en 4 van stuk 10), is niet verwonderlijk, gelet op het grote aantal besnijdenissen in het verleden, hetgeen blijkt uit een onderzoek in 2005 – acht jaar geleden – bij vrouwen tussen 15 en 49 jaar oud (zie rechtspiegingsdossier, stuk 8, p. 14). Het gaat hier weliswaar om de prevalentie van het aantal vrouwen dat reeds besneden is, niet het aantal vrouwen dat nog besneden wordt. Er dient immers opgemerkt dat uit de in augustus 2011 gepubliceerde onderzoeksresultaten van het project ESPOIR blijkt dat 50,7% van de mannen en vrouwen tussen 18 en 55 jaar oud en die minstens één dochter tussen 4 en 12 jaar oud onder hun hoede hadden en die aan dit onderzoek deelnamen, verklaarden dat hun dochter niet besneden is, met een beduidend hoger percentage in Conakry (69, 1%) en Moyenne Guinée (63,4%) (ibid., p.14-15). Gelet op de in 2010 gestemde uitvoeringswet van de strafbaarstelling van vrouwenbesnijdenis in 2000 en op de door nationale en internationale organisaties in samenwerking met de Guineese autoriteiten gevoerde preventie- en sensibiliseringscampagnes (waaronder een organisatie van de vrouw van de Guineese president), dient besloten te worden dat de jongere generatie in Guinee, en dan vooral in de stedelijke gebieden, er meer en meer van afziet om hun

dochter(s) te laten besnijden. Verzoeksters verwijzing naar het lage aantal veroordelingen kan niet volstaan om aan te tonen dat het onmogelijk zou zijn bescherming te bekomen van de Guineese autoriteiten indien zij, teneinde haar dochter te beschermen, hierom zou verzoeken. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat, om te kunnen spreken van bescherming, de door de autoriteiten geboden bescherming niet absoluut dient te zijn of gericht moet zijn tegen elke daad van een derde. Uit de informatie van verweerder blijkt voorts dat FGM in Guinee strafbaar is gesteld, dat een vrouw de mogelijkheid heeft om, hierin eventueel bijgestaan door een ngo, klacht in te dienen en dat een vrouw die klacht indient doorgaans gehoord zal worden door de autoriteiten. Dat veel vrouwen weigerachtig zijn om klacht in te dienen tegen hun familie, doet aan deze mogelijkheid geen afbreuk.

De medische attesten die verzoekster bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 2 van stuk 10) zijn niet van aard de voorgaande vaststellingen te wijzigen. Er wordt immers niet betwist dat verzoekster besneden is en dat haar dochter niet besneden werd. Dienaangaande kan worden opgemerkt dat uit het medisch attest van 9 september 2013 (administratief dossier, stuk 9) blijkt dat verzoekster een besnijdenis type I onderging, terwijl uit het medisch attest van 17 december 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat zij een besnijdenis type II onderging.

Het is aan verzoekster om in concreto aannemelijk te maken dat of in welke omstandigheden zij vreest dat haar dochter zal worden besneden en zij blijft hier, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake haar profiel, het profiel van haar familie en haar asielrelaas, in gebreke.

2.12. Verzoekster oefent in haar verzoekschrift kritiek uit op de interpretatie van de "COI Focus: Guinée: Les mutilations génitales féminines" van 6 mei 2014, op (de betrouwbaarheid van) bepaalde personen die aan het woord komen in deze informatie en op de wijze waarop de gehanteerde informatie tot stand kwam. Zij citeert uit "de brief opgesteld door Mevrouw Richard en Dr. Dubourg (...) waarin zij een interpretatie gaven met betrekking tot cijfers in het EDS-DHS verslag", zij nuanceert de stelling dat er een mentaliteitswijziging aan de gang is en zij meent dat Dr. M. K. "niet als een betrouwbare bron kan worden beschouwd".

Waar verzoekster tot op zekere hoogte kan worden gevolgd in haar betoog dat over de precieze cijfers kan worden geredetwist, zij het onder meer omdat de cijfers over vrouwenbesnijdenis ook belangrijke financiële implicaties meebrengen of nog omdat de controle over de cijfers niet absoluut is en er mogelijk ook schroom kan zijn over het toegeven niet-besneden te zijn (wat volgt uit verzoeksters haar pleidooi over de culturele impact), dient echter te worden opgemerkt dat op basis van het geheel aan bronnen die in voornoemde informatie zijn opgenomen niet kan worden betwist dat zich in Guinee wel degelijk een daling in de prevalentie van vrouwenbesnijdenissen voordoet en dat er sprake is van een mentaliteitswijziging met betrekking tot FGM. Aldus dient eveneens te worden besloten dat er in Guinee, zeker in stedelijke milieus, een groeiend draagvlak is tegen FGM en voor personen die zich tegen FGM willen verzetten of hun dochter hiertegen willen beschermen, minstens dat het verzet tegen FGM geen gegronde vrees voor vluchtelingenrechtelijke vervolging inhoudt. Derhalve toont verzoekster niet aan dat haar moeder, die tegen FGM gekant is en die blijkens voornoemde informatie als ouder de hoofdverantwoordelijkheid heeft over een eventuele besnijdenis van verzoekster, zo zij al geconfronteerd zou worden met een vraag tot besnijdenis van verzoekster, deze besnijdenis niet zou kunnen weigeren.

Waar in het verzoekschrift en in de aanvullende nota wordt aangevoerd "dat uit het onderzoek EDSMICS-IV (2012) is gebleken dat het instructieniveau van de ouders en hun socio-economische afkomst, alsmede het feit dat zij afkomstig zijn uit een stedelijk milieu of het platteland eigenlijk bijna geen invloed hebben op de prevalentie van de praktijk", dat "het feit dat zij een universitair geschoolde vrouw is geen invloed (heeft) op het risico van besnijdenis van haar dochter" en dat "er amper een verschil bestaat in de prevalentiegraad in stedelijke gebieden en het platteland", kan verzoekster niet worden gevolgd. Uit bijlage 3 ("Pourcentage de filles de 0-14 ans qui sont excisées, selon l'âge et les caractéristiques sociodémographiques de la mère - EDS-MICS 2012") van de "COI Focus: Guinée: Les mutilations génitales féminines" van 6 mei 2014, de cijfers waarop ook verschillende door verzoekster voorgelegde rapporten zich baseren, blijkt immers dat zowel het onderwijsniveau van de moeder als de regio van herkomst wel degelijk een grote rol spelen bij de prevalentiegraad van besnijdenissen bij jonge meisjes. In de leeftijdscategorie 0-4 jaar, waartoe verzoekster thans behoort, blijkt slechts 7,6% van de meisjes besneden indien de moeder hoogopgeleid is zoals verzoeksters moeder, tegenover 15,6% wanneer de moeder geen onderwijs genoot.

Bij meisjes tussen 5-9 jaar is dit 36,5% (hoogopgeleid) tegenover 53% (geen onderwijs). Voor alle onderzochte meisjes (0-14 jaar) betreft de prevalentiegraad 28% bij de dochters van

hoogopgeleide moeders en 48,4% bij de dochters van niet-opgeleide moeders. In stedelijke milieus zijn slechts 10,7% van de 0-4 jarigen besneden, terwijl dit op het platteland nog 15,6% is. In de leeftijdscategorie 5-9 jaar gaat het over een prevalentiegraad van 45,9% (steden) tegenover 52,1% (platteland). In het totaal blijkt 40,4% van de 0-14 jarige meisjes besneden in stedelijke milieus, tegenover 47,3% in rurale milieus.

Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat haar moeder “moslim is en tot de peul etnie behoort” waardoor zij “omwille van haar etnie en haar religie, een (nog) hoger risico lijdt besneden te worden”, wijst de Raad erop dat in het arrest van 23 juli 2013 van de Raad (RvV 23 juli 2013, nr. 107 098), inzake verzoeksters moeder, reeds werd gesteld als volgt: “De Raad meent dat de verwerende partij er terecht op wijst dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij uit een traditionele Peul-familie komt. De verwerende partij wijst er ook terecht op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij afkomstig is uit de hoofdstad Conakry en dat zij universitair geschoold is. Verzoekster toont haar onafhankelijkheid en zelfstandigheid verder aan doordat zij enkele stages heeft kunnen doen bij een bank, en kon scheiden van haar eerste man om nadien te trouwen met de man van haar keuze.” Dit werd tevens overgenomen in het arrest van 14 januari 2016 van de Raad (RvV 14 januari 2016, nr. 159 966) aangaande verzoeksters moeder. De Raad hecht aldus geen geloof aan verzoeksters bewering tot een traditionele Peul-familie te behoren. Wat haar geloof betreft, stelt de Raad vast dat uit de cijfers van “Pourcentage de filles de 0-14 ans qui sont excisées, selon l’âge et les caractéristiques sociodémographiques de la mère - EDS-MICS 2012” (“COI Focus: Guinée: Les mutilations génitales féminines” van 6 mei 2014, bijlage 3) blijkt dat 48,9% van de 0-14 jarige moslimmeisjes in Guinee besneden zijn, waardoor aldus niet kan worden ingezien waarom verzoeksters moeder - die gekant is tegen de praktijk, hoogopgeleid is en niet afkomstig is uit een traditionele familie - de besnijdenis van verzoekster niet zou kunnen voorkomen. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “de cijfers liggen zo hoog dat het objectief onmogelijk in de maatschappij aan die praktijk te ontsnappen, zeker als men Peul en moslim is” kan de Raad enkel opmerken dat voornoemde cijfers aantonen dat de meerderheid van de jonge moslimmeisjes thans niet besneden zijn.

Ten slotte, zelfs indien verzoekster of haar moeder zouden riskeren te worden geïsoleerd of vervolgd omdat verzoekster niet besneden is, dan nog wordt niet aangetoond dat zij zich in Guinee niet tot de autoriteiten zouden kunnen richten teneinde de nodige bescherming te bekomen. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de wet van 2000 die genitale vrouwenverminking als misdrijf vermeldt “geen invloed (heeft) gehad op de praktijk van besnijdenis”, dat er “weinig gevallen bestaan van veroordelingen” en dat uit het bijgevoegde “VN Hoog Commissariaat voor mensenrechten - “Rapport sur les droits humains et la pratique des mutilations génitales féminines/excision en Guinée - verslag de dato april 2016” blijkt “dat de volharding van de praktijk grotendeels te wijten is aan de straffeloosheid van de personen die daarin betrokken zijn”, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar het lage aantal veroordelingen niet volstaat om aan te tonen dat het onmogelijk zou zijn bescherming te bekomen van de Guineese autoriteiten indien verzoeksters moeder, teneinde verzoekster te beschermen, hierom zou verzoeken. Uit de “COI Focus: Guinée: Les mutilations génitales féminines” van 6 mei 2014 blijkt wel degelijk dat FGM in Guinee strafbaar is gesteld, dat een vrouw de mogelijkheid heeft om, hierin eventueel bijgestaan door een ngo, klacht in te dienen en dat een vrouw die klacht indient doorgaans gehoord zal worden door de autoriteiten. Dat veel vrouwen weigerachtig zijn om klacht in te dienen tegen hun familie, doet aan deze mogelijkheid geen afbreuk. De verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad waarin geoordeeld werd “dat de rechtbanken in Guinee in veel gevallen niet als “een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing” in de zin van artikel 48/5, §2 tweede lid van de vreemdelingenwet dat bescherming nader bepaalt kunnen beschouwd worden. (zie arrest nr. 117 008 van 16 januari 2014 en nr. 122.669 van 17 april 2014 (zaak met drie rechters))” is niet dienstig, gezien de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347; RvV 22 juni 2009, nr. 28.960; RvV 27 september 2007, nr. 1848).

2.13. In haar verzoekschrift meent verzoekster dat de veronderstellingen in het arrest van de Raad inzake de tweede asielaanvraag van haar moeder “niet langer correct/actueel zijn”, gelet op “recente gezaghebbende rapporten die werden opgesteld na het arrest van de RvV dd. 14 januari 2016 en waarmee door het CGVS aldus per definitie geen rekening werd gehouden in haar weigeringsbeslissing”. Zij citeert vervolgens uit “het verslag van het UNICEF over vrouwelijke genitale verminking de dato juni 2013 en het verslag EDS-MICS 2012 de dato januari 2014”, “Summary of the OHCHR Report on human rights and the practice of female genital mutilation and excision in Guinea” van april 2016, “Female Genital Mutilation in Guinea on the rise - Zeid” van 25 april 2016, “Guinea: female genital mutilation” van 25 april 2016, “2015 Country Reports on Human Rights

Practices - Guinea van 13 april 2016 en "Artikel HLN: "Bijna alle vrouwen in Guinee slachtoffer van genitale verminking"" van 25 april 2016.

De Raad merkt op dat de prevalentiecijfers in de door verzoekster neergelegde informatie geenszins actueler zijn dan de data die gebruikt werd in de "COI Focus: Guinée: Les mutilations génitales féminines" van 6 mei 2014. De informatie van de commissaris-generaal baseert zich voor de meest recente (prevalentie)cijfers bij jonge meisjes (0-14 jaar) op het dataonderzoek "EDS-MICS 2012". Deze cijfers uit 2012 worden eveneens gebruikt in de bij het verzoekschrift gevoegde "VN Hoog Commissariaat voor mensenrechten - "Rapport sur les droits humains et la pratique des mutilations génitales féminines/excision en Guinée - verslag de dato april 2016" en de bij de aanvullende nota neergelegde "Summary of the OHCHR Report on human rights and the practice of female genital mutilation and excision in Guinea" van april 2016, "Female Génital Mutilation in Guinea on the rise - Zeid" van 25 april 2016, "Guinea: female génital mutilation" van 25 april 2016 en "Artikel HLN: "Bijna alle vrouwen in Guinee slachtoffer van genitale verminking"" van 25 april 2016. Het in het verzoekschrift geciteerde "verslag van het UNICEF over vrouwelijke genitale verminking de dato juni 2013" baseert zich op cijfers van 1999 en 2005 van de "Demographic and Health Survey" (DHS). Het bij de aanvullende nota gevoegde "2015 Country Reports on Human Rights Practices - Guinea" van 13 april 2016 maakt gebruik van DHS-data van 2011. Verzoekster kan aldus geenszins volhouden dat de informatie van de commissaris-generaal "niet langer correct/actueel" is, daar zij thans nalaat zelf enige recentere (prevalentie)cijfers aan te brengen.

Waar in het vernietigingsarrest nr. 186.190 van 27 april 2017 vragen worden gesteld omtrent de praktijk van VGV in België, over de opvolging van meisjes/vrouwen die een beschermingsstatus hebben verkregen in België op basis van VGV, over het aantal controles die door het CGVS effectief worden gehouden, over het aantal meisjes/vrouwen dat zich jaarlijks aanbieden met een betrouwbaar medisch getuigschrift, en over het aantal zaken die desgevallend aan het parket werden gemeld, dient er te worden opgemerkt dat artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967." Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt." Artikel 48/4, § 1 kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst".

Artikel 2, n) van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) definieert "land van herkomst" als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats".

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land (of de landen) van de nationaliteit van de asielzoeker.

Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.

Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten.

Guinee is dan ook het land ten aanzien waarvan moet worden beoordeeld of er in uw hoofde al dan niet sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In deze dient dan ook vastgesteld te worden dat de situatie in België inzake VGV niet dienstig is.

*Wat betreft de door u voorgelegde Carte d'activi van GAMS Belgique op naam van N. A. B opgemaakt te Brussel op 23 oktober 2014 en de door u voorgelegde Carte d'activi van GAMS Belgique op naam van K. B. opgemaakt te Brussel op 23 oktober 2014 kan enerzijds gezegd worden dat deze documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Anderszijds is het frappant dat de door u voorgelegde Carte d'activi van GAMS Belgique op naam van K. B. stelt dat de naam en voornaam van haar vader D. T. A. is hetgeen wederom verwijst naar de wettelijke echtgenoot van uw moeder en aldus geenszins de bewering van uw moeder ondersteunt dat u geboren zou zijn uit een buitenechtelijke relatie die zij gehad zou hebben met A. D.. Het door u voorgelegde schrijven getiteld Introduction d'une demande d'asile en son nom propre opgesteld door uw advocaat Cathérine Van Cutsem te Brussel op 28 januari 2016 doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de door u voorgelegde mail van uw advocaat Cathérine Van Cutsem opgesteld op 29 maart 2016 met als bijlage een schrijven getiteld *Objet: Interpretation des résultats de la DHS de la Guinée concernant l'excision (chapitre 17)* opgesteld op 26 maart 2014 te Antwerpen door het Tropisch Instituut kan gezegd worden dat deze bijlage reeds voorgelegd werd in de beroepsprocedure die uw moeder, B. N. A. (O.V. nr. 6.954.140 – C.G. nr. 12/11296z), in het kader van haar tweede asielaanvraag voerde voor de RvV en dat dit document aldus reeds opgenomen werd in het arrestnr. 159 966 van 14 januari 2016.*

Uit al het voorgaande blijkt dat in uw geval bezwaarlijk gesproken kan worden van een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of van een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.2. In het eerste middel roept de verzoekster de schending in van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; artikel 3 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK); artikelen 22 en 22bis *juncto* artikel 191 van de Belgische Grondwet, artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, alsook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

In het tweede middel roept verzoekster de schending in van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

Beoordeling

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

2.4. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.5. In het arrest van de Raad nr. 186 190 van 27 april 2017 werd gesteld dat verzoekende partij ter terechtzitting volhoudt *“dat de gegevens in het administratief dossier niet betrouwbaar en actueel zijn met nefaste gevolgen voor verzoekster.”* Er werd ook gesteld dat de Raad anderzijds ook niet *“aantoont dat een cultureel verschijnsel geografisch beperkt wordt terwijl ze zich op dit punt ook dient uit te spreken. Indien verzoekster werkelijk meent dat ze haar kind niet kan beschermen omwille van de sociale druk van haar gemeenschap en haar culturele eigenheid, dan wordt niet aangetoond dat een migratie naar het buitenland een antwoord kan bieden.”* De Raad voegde ter terechtzitting eraan toe dat evenmin een update is voorzien terwijl de Ebola crisis in West-Afrika ook toesloeg in Guinee en het redelijk is dat dit een impact had op de wijze waarop mensen met elkaar omgingen en dus ook met het uitvoeren van besnijdenissen.

2.6. Bij arrest RvV 27 april 2017, nr. 186 190 waarbij de bestreden beslissing werd vernietigd, werd toegevoegd dat verwerende partij ter terechtzitting stelt *“geen informatie te hebben over de opvolging van meisjes/vrouwen die een beschermingsstatus hebben verkregen in België op basis van VGV, noch over het aantal controles die door het CGVS effectief worden gehouden, noch het aantal meisjes/vrouwen dat zich jaarlijks aanbieden met een betrouwbaar medisch getuigschrift, noch over het aantal zaken die desgevallend aan het parket werden gemeld. Ook bestaan geen cijfers over de situatie van deze kinderen wanneer ze als volwassenen in België verblijven en er traditioneel huwen, of de Belgische nationaliteit hebben verkregen. Er wordt aldus evenmin aangetoond dat de praktijk van VGV in België, in tegenstelling tot –zoals ter terechtzitting blijkt- sommige andere Europese landen waar vrouwenbesnijdenissen (al dan niet legaal) worden uitgevoerd, niet zou bestaan, noch dat ze effectief bestraft wordt in zoverre dergelijke praktijk al bekend wordt”.*

2.7. De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen updates bevat over de besnijdenis van vrouwen. De grondige analyse die werd gevraagd over de mogelijkheid kinderen te beschermen in België, in het besef dat culturele gebruiken niet beperkt worden tot landen van herkomst, ontbreekt. De Raad meent dat een half A-4tje met enkele weinig zeggende cijfers geen ernstig antwoord is op de vraag gesteld bij het arrest RvV 27 april 2017, nr. 186 190. Er kan immers verwacht worden dat ouders die wel ingaan op de vraag jaarlijks een medisch attest neer te leggen als bewijs dat hun dochter(s) (nog) niet besneden werden, zich inderdaad aan hun belofte hebben gehouden. Wat gebeurt met de moeders die dit niet doen wordt niet toegelicht. Voorts, en in het bijzonder wordt geen opvolgingsprocedure vermeld wanneer de jonge meisjes genaturaliseerd worden of wanneer ze hun puberteit naderen of meerderjarig zijn terwijl net daar het gevaar voor besnijdenis ligt. Aldus herhaalt het de Raad – zoals reeds uitgebreid aan bod kwam op de zitting van 24 januari 2017, dat geenszins wordt aangetoond dat de belofte van niet-besnijdenis garanties biedt voor de onbesneden meisjes. Dit wordt niet aangetoond, noch door verzoekende partij, noch door verwerende partij terwijl dit cruciaal is bij de beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Het artikel uit de Standaard van 6 februari 2018 neergelegd ter terechtzitting, waarin naar aanleiding van de vrouwendag gewezen wordt op de praktijk van vrouwenbesnijdenis, scheidt evenmin enige klaarheid.

2.8. Gelet op artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan de Raad tot vernietiging overgaan als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. In het bijzonder beschikt de Raad niet over voldoende gegevens om te oordelen over verzoeksters beschermingsmogelijkheid.

2.9. Er wordt een gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 september 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK